39682 A
7.2.50

MINISTERIE VAN
BUITENLANDSE ZAKEN

Bureau van de Regerings-
commissaris voor het
Europese Herstel Programma

No. 9730

's-Gravenhage, 4 Februari 1950
Smidswater 2

Aan de Ministers, leden
van de Raad voor Economische
Aangelegenheden

Ik doe Uwer Excellentie hierbij toekomen een verslag van de bijeenkomst te Parijs van de Consultative Group van de O.E.E.C. en van de Council van de O.E.E.C. op ministerieel niveau, welke van 26 Januari tot en met 1 Februari werd gehouden.

Ik zou het op prijs stellen, wanneer dit verslag in de eerstvolgende vergadering van de R.E.A. zou kunnen worden besproken.

De Wnd.-Regeringscommissaris

D.P. Spierenburg.

S-11-207-40-2-'50

© NA, 2.02.05.02 (Arch. MR) (Nationaal Archief, Den Haag) inv.nr. 583
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/D00172

R.E.A. no. 9730

Bijeenkomst te Parijs van de CONSULTATIVE GROUP
en van de COUNCIL op ministerieel niveau van
26 Januari t/m 1 Februari 1950.

De te Parijs gehouden vergaderingen in het kader van het Europees Herstel Programma werden wederom bijgewoond door de heer Hoffman. De belangrijkste punten, die op de agenda voorkwamen, waren het benoemen van een speciale vertegenwoordiger op hoog politiek niveau bij de OEEC, en het tweede interim-rapport.

Het tweede interim-rapport dat door de E.C.A. zal worden gebruikt als één van de documenten ter staving van de aanvragen bij het Congres tot voortzetting van de steun aan Europa, bestaat uit drie hoofdstukken. Het eerste deel geeft een historisch overzicht over wat in Europa bereikt is sedert het begin van het Marshall-plan; het tweede hoofdstuk behandelt de de programma's van de Europese landen voor het fiscal year 1950/51 en een prognose van de ontwikkeling van de betalingsbalans tussen Europa en Amerika, terwijl het laatste deel, dat tevens het meest belangrijke is, betrekking heeft op de economische integratie in Europa.

In dit laatste hoofdstuk wordt het "payments scheme", alsmede de "liberalisation of trade" behandeld. B eide onderwerpen vormden de hoofdschotel van het debat, dat in de Consultative Group en de Council plaats vond.

De Amerikanen hadden door het mislukken van de pogingen om regionale groeperingen tot stand te brengen, deze keer wederom al hun hoop gevestigd op een grootscheepse actie op het gebied van de "liberalisation of trade" in het kader van de OEEC. Dit bleek duidelijk uit de woorden, die de heer Hoffman aan het begin van de vergadering van de Consultative Group sprak, en waarbij hij zeide, dat naar de Amerikaanse opvatting alleen een goede economische organisatie van Europa in vrije samenwerking met Amerika een " enduring peace" zal mogelijk maken. Een goede economische organisatie in Europa is in Amerikaanse ogen alleen denkbaar, indien de Europese landen besluiten tot de vorming van een grote Europese markt. Wil men deze tot stand brengen, dan is naast afschaffing van de handelsbelemmeringen nodig een multilateraal betalingsstelsel in de vorm van een "clearing union" als door de heer Bissell ontworpen, terwijl ook het vraagstuk van de dubbele prijzen moet worden opgelost. De heer Hoffman legde nogmaals de nadruk op het historisch ogenblik en moedigde de deelnemende landen aan risico's te nemen, aangezien dit ogenblik waarschijnlijk niet meer zal terugkeren.

In de daarop volgende discussie werd door Minister Schuman een Frans voorstel ter tafel gebracht, dat - zoals reeds eerder aan de REA is bericht - door de experts van Frankrijk, Italië en de Beneluxlanden was opgesteld. Aangezien men het onder de experts o.m. niet eens had kunnen worden over

de

de tariefkwestie, was afgesproken, dat dit voorstel als een Frans voorstel zou worden ingediend, maar dat de Ministers van de betrokken landen het in principe zouden steunen. De belangrijkste punten uit dit voorstel waren:

a) een verhoging van het percentage voor vrijgave van de invoer uit de deelnemende landen van 50% tot 60% bij de inwerkingtreding van het "payments scheme", hetgeen 1 Juli zou geschieden;

b) een verhoging van dit percentage tot 75% aan het einde van het jaar 1950.

Het voorstel ging uit van de veronderstelling, dat op 1 Juli een multilateraal betalingsstelsel in Europa zou bestaan, en bevatte voorts nog twee préalabele condities, te weten: afschaffing van het systeem van dubbele prijzen en van dumping. De politiek van de dubbele prijzen wordt voornamelijk toegepast door Engeland en Duitsland op het gebied van de kolen. Deze landen berekenen voor de leveringen aan het buitenland hogere prijzen dan voor het binnenland.

Het Franse voorstel werd van Italiaanse en Nederlandse zijde gesteund. Minister Stikker bracht daarbij naar voren, dat tevens middelen zouden moeten worden gevonden om de bestaande tarieven tot een zodanig niveau te verlagen, dat "fair competition" tussen de deelnemende landen op elkanders markten mogelijk zou zijn. Het leek hem nodig dit onderwerp nader in studie te nemen. Onze Amerikaanse vrienden zouden hiertoe een belangrijke bijdrage kunnen leveren, indien zij bereid zouden zijn niet dezelfde voordelen te claimen, die de deelnemende landen aan elkaar zouden toestaan.

Voorts bracht de heer Stikker naar voren, het belang van het herstel van de vrije concurrentie op het gebied van transport. Afschrift van de verklaring van Minister Stikker gaat hierbij.

De heer van Zeeland was van mening, dat men in beginsel het handelsverkeer voor 100% moest vrijmaken. De deelnemende landen zouden echter kunnen mededelen voor welke producten zij voorlopig nog een uitzondering zouden willen maken. Hij was tegenstander van het systeem van de percentages.

Sir Stafford Cripps becritiseerde de "liberalisation of trade" als doelstelling. Naar zijn mening ging het in de eerste plaats om de "viability" van Europa. Alleen voor zover de "liberalisation of trade" ertoe zou kunnen bijdragen het probleem van het dollardeficit te helpen overbruggen, had zij zin. Uitzonderingen moesten volgens de heer Cripps altijd blijven bestaan om sociale en economische redenen. Voorts meende hij, dat alleen indien een bevredigend multilateraal betalingsstelsel tot stand zou komen, een verdere, van enige betekenis zijnde, "liberalisation of trade" mogelijk zou zijn. Was dit niet het geval, dan zou Engeland niet veel verder kunnen gaan dan wat het tot nu toe gedaan had. In het bijzonder onderstreepte de heer Cripps nog eens de onmogelijkheid voor het United Kingdom om goud of dollars te betalen. Tenslotte laakte hij de préalabele condities, die door Frankrijk waren gesteld op het gebied van de dubbele prijzen en dumping. Naar zijn mening moest men dan ook de lonen gaan bekijken.

Vanzelfsprekend werd Sir Stafford Cripps door de Noorse Minister van Buitenlandse Zaken bijgevallen; alleen steunde de heer Lange het voorstel van Minister Stikker t.a.v. de verlaging van de tarieven en de vrijmaking van het dienstenverkeer.

Ook Portugal steunde het Nederlandse voorstel.

Aan de experts werd opdracht gegeven voor de volgende dag een ontwerpresolutie voor te bereiden, die dan in discussie zou worden genomen. Reeds tijdens de bijeenkomst van de deskundigen bleek, dat het voornaamste struikelblok om tot overeenstemming te geraken was gelegen in de Frans-Engelse tegenstelling op het gebied van de dubbele prijzen. Ook de door Minister Stikker naar voren gebrachte tariefkwestie ondervond veel tegenstand, vooral van Engelse, Franse en Italiaanse zijde.

Sir Stafford Cripps

Sir StafordCripps bleek bij de bespreking van het door de deskundigen opgestelde ontwerp op het gebied van de dubbele prijzen tot geen enkele concessie bereid, hoewel hij hierin geheel alleen stond.

De besprekingen in de Consultative Group liepen dan ook op dit punt volkomen vast. Ook ten aanzien van de tarieven kon men niet geheel tot overeenstemming komen; wel bleken de overige landen bereid te aanvaarden, dat de noodzaak tot het handhaven van een overmatig hoog invoerrecht op dezelfde wijze zou moeten worden gerechtvaardigd als het handhaven van een contingent. Men was echter niet bereid over te gaan tot een onderzoek in hoeverre de bestaande tarieven de liberalisatie-maatregelen belemmerden. De Nederlandse delegatie was hierdoor genoodzaakt aan het einde van de vergadering van de Consultative Group haar standpunt op dit punt te reserveren. Op het gebied van het dienstenverkeer gelukte het een formule opgenomen te krijgen die het mogelijk maakt de voor ons zo belangrijke kwestie van de vrije concurrentie op transportgebied aan de orde te stellen. Zoals in punt 4/d op pagina 2 van de resolutie is vermeld, moet de Council vóór 31 Maart a.s. een aanbeveling indienen.

De besprekingen werden daarop Vrijdagavond onderbroken, zonder dat men tot overeenstemming had kunnen komen. Besloten werd dat de Consultative Group een uur vóór de Council Dinsdag begon, wederom bijeen zou komen, mede naar aanleiding van het verzoek dat inmiddels aan Minister Stikker was gedaan om een functie op hoog politiek niveau bij de OFCE te aanvaarden. Reeds vóór de vergadering van de Consultative Group begon, was het duidelijk, dat gezien de tegen Engeland gerichte uitlatingen van de heer Spaak in Amerika, de Engelse Regering met de benoeming van de heer Spaak niet meer accoord zou gaan. Van Engelse en Scandinavische zijde werd daarop de naam van Minister Stikker genoemd. Het punt werd op voorstel van Minister van Zeeland voorlopig van de agenda van de Consultative Group afgevoerd, teneinde de verschillende delegaties allereerst gelegenheid te geven zich onderling te beraden. Reeds spoedig bleek, dat men ook van Franse zijde sympathiek stond tegenover een eventuele benoeming van Minister Stikker, terwijl onze Belgische vrienden, de onmogelijkheid inziende van een benoeming van de heer Spaak, tenslotte liever een Nederlander in deze positie zagen dan een vertegenwoordiger van één van de Scandinavische landen.

Inmiddels bleek steeds meer, dat de Amerikanen in deze zaak op korte termijn een beslissing wensten. Nu de benoeming van Minister Spaak door de Engelse houding onmogelijk was geworden, zag men van die zijde ook gaarne, dat de heer Stikker deze functie op zich nam. De heer Hoffman en de heer Harriman hadden dit reeds kort voor de Consultitave Group begon aan Minister Stikker medegedeeld. De heer Stikker heeft toen - na er zich van vergewist te hebben dat bij de Belgische Regering geen bezwaar bestond tegen de aanvaarding van zijn functie - enige dagen uitstel gevraagd teneinde met het Nederlandse Kabinet overleg te kunnen plegen. Dit overleg leidde tot de conclusie dat, gezien de weinige vooruitgang die tijdens de Council-zitting op het gebied van de economische samenwerking in Europa was gemaakt, het voor Minister Stikker en voor de Nederlandse Regering uiterst moeilijk was aan dit verzoek geen gevolg te geven. De heer Hoffman had namelijk duidelijk doen uitkomen, dat indien hij ook op dit punt teleurgesteld zou worden het verkrijgen van een bedrag ad $ 3.000.000.000 hulp aan Europa in gevaar zou worden gebracht. Op voorstel van de President, de heer van Zeeland, besloot de Consultative Group met algemene stemmen aan de Council voor te stellen over te gaan tot de benoeming van een "conciliateur politique" en deze functie toe te vertrouwen aan Minister Stikker. Uitdrukkelijk is bepaald, dat de heer Stikker zijn functie van

Minister

Minister van Buitenlandse Zaken in Nederland zal behouden, terwijl tevens afgesproken werd, dat hij de hem door de Organisatie toevertrouwde taak zal vervullen tot de maand April, het ogenblik waarop de nieuwe verkiezingen in de OECE plaats vinden. Men zal dan opnieuw de situatie in beschouwing nemen, alvorens een definitieve beslissing te nemen. Afschrift van de tekst van de verklaring, die de heer van Zeeland in de Council heeft afgelegd, is als bijlage hieraan toegevoegd. Het voorstel van de Consultative Group werd met algemene stemmen door de Council aanvaard.

De Fransen en Engelsen hadden inmiddels een formule gevonden waarbij de moeilijkheden, die voortvloeiden uit hun tegengestelde opvatting op het gebied van de dubbele prijzen, konden worden vermeden. Deze formule komt erop neer dat de Council zo spoedig mogelijk na 30 Juni 1950 beslist, welke verdere vooruitgang op het gebied van de vrijmaking van het handelsverkeer zal moeten plaats vinden, teneinde 75 % van de importen in de particuliere sector uit de deelnemende landen te liberaliseren. Deze beslissing zal worden genomen, zo staat in art. 3 tweede alinea, rekening houdende met de resultaten, die inmiddels bereikt zullen zijn op het gebied van de afschaffing van de discriminatoire praktijken. Dit betekent, dat de in het oorspronkelijke door Nederland gesteunde Franse voorstel opgenomen verplichting om 75 % van het handelsverkeer vrij te geven vóór 1 Januari 1951, is vervallen. Het bleek niet mogelijk voor de verkiezingen in Engeland de Engelsen tot concessies op het punt van de dubbele prijzen te bewegen. Sir Stafford Cripps schijnt echter te hebben toegezegd dat hij na de verkiezingen bereid is het vraagstuk van de dubbele prijzen opnieuw aan het Engelse Kabinet voor te leggen. Het is echter duidelijk dat indien de Engelsen hier niet toegeven, het doel van de 75 % niet zal worden bereikt.

Aangezien voor de behandeling van de tariefkwestie geen tijd meer was, werd het Nederlandse amendement onmiddellijk in de Council gebracht.

Het was de Nederlandse delegatie inmiddels gelukt de Scandinavische landen voor haar plannen te winnen, terwijl zij er op het laatste ogenblik in slaagde de heer Cripps eveneens te bewegen om het Nederlandse voorstel te steunen. Dit was voor de Fransen en Italianen een complete verrassing. Met steun van de Portugezen en Zwitsers is het Nederlandse voorstel practisch aanvaard. Zonder te willen zeggen dat hiermede de moeilijkheden zijn opgelost, zo moge toch met voldoening worden vastgesteld dat het voor de eerste keer sinds de actie tot vrijmaking van het handelsverkeer aan de gang is, gelukt is de tariefkwestie discutabel te stellen. Tot nu toe heeft men steeds geweigerd in het kader van de OECE deze zaak te bespreken en verwees men steeds naar het GATT. Nu bereikt is, dat een onderzoek zal worden ingesteld in hoeverre de bestaande tarieven de uitvoering van de maatregelen op het gebied van de "liberalisation of trade" belemmeren, hebben wij een goede springplank om in een volgende ronde een aanval op een verlaging van de protectionistische tarieven te doen. Voor de tekst moge worden verwezen naar bijgaande resolutie van de Council.

De behandeling van de ontwerp-resolutie vergde in de Council veel meer tijd dan aanvankelijk verwacht werd, tengevolge van grote tegenstand van de zijde van de Deense Minister van Buitenlandse Zaken. De Denen, die reeds de vorige keer tijdens de behandeling van de eerste resolutie inzake de 50 % vrijmaking van het handelsverkeer bezwaren hadden gemaakt, dienden een amendement in, waarbij voorgesteld werd dat eerst nadat het "payments scheme" enige tijd bevredigend zou hebben gewerkt, beslist zou kunnen worden welke verdergaande maatregelen op het gebied van de "liberalisation of trade" zouden worden genomen. Slechts onder zeer grote druk en na interventie van de heer Harriman, die mededeelde dat ingeval de Council op het Deense voorstel inging, de ECA aan deze resolutie verder geen enkele waarde kon hechten tegenover het Congres, bleek het mogelijk de Deense delegatie te bewegen haar bezwaren in te trekken. De Scandinavische landen alsmede

Engeland

Engeland legden tevens een verklaring af, dat zij de in de aanvang van de resolutie gestelde voorwaarden voor het totstandkomen van een bevredigend "payments scheme" zo interpreteerden, dat hieruit in geen geval verlies van goud of dollars zou kunnen voortvloeien. Deze verklaring bevestigde de indruk dat het Engeland met het "payments scheme" geen ernst was.

Reeds bij de behandeling van het Executive Committee bleek het dat de Engelse delegatie niet bereid was het document waarover door de financiële experts overeenstemming was bereikt, in het interim-rapport op te nemen. Als reden werd opgegeven dat dit stuk qua stijl en presentatie niet zonder meer in het rapport kon worden opgenomen. Nadat de Working Party met een nieuw ontwerp voor de dag kwam, dat in het Executive Committee werd besproken, bleek duidelijk dat Engeland en ook Noorwegen niet bereid waren de principes, waarover de financiële experts het eens waren geworden, te aanvaarden. Met heel veel moeite is buiten de vergadering bereikt dat de tekst die in het interim-rapport uiteindelijk is opgenomen nog enigermate is verbeterd en dat het document van de financiële experts als uitgangspunt is aanvaard voor de voortzetting van de besprekingen tussen de financiële deskundigen om tot een "payments scheme" te komen. De Engelsen weigerden echter pertinent het document van de financiële experts te aanvaarden. Door al deze moeilijkheden was de behandeling van het "payments scheme" in de Consultative Group niet mogelijk geweest en werd het debat hierover direct in de Council gevoerd.

Sir Stafford Cripps vroeg eerst het woord en deelde tot veler verrassing mede dat de Engelse Regering het van het grootste belang achtte, dat zo spoedig mogelijk een multilateraal betalingsstelsel in Europa tot stand zou komen, en dat hij de verzekering kon geven dat de Engelse Regering bereid was om al het mogelijk te doen om de totstandkoming van een dergelijk betalingsstelsel te bevorderen. Met de meeste nadruk sprak hij de in de pers verschenen berichten tegen, waarin verteld werd dat Engeland van plan was iedere poging tot een "payments scheme" te komen de voet dwars te zetten. Het probleem was volgens hem echter nog niet voldoende bestudeerd, zodat men hem niet kwalijk kon nemen dat hij thans nog niet in staat was een beslissing te nemen. Dit betekent echter geenszins dat de Engelse Regering uiteindelijk niet bereid zou zijn aan een multilaterale betalingsovereenkomst mee te doen,

Daarna werd het woord gevoerd door de Zwitsers, de Duitsers, de Fransen en de Belgen. Deze landen verklaarden zich in verschillende bewoordingen bereid zo spoedig mogelijk op basis van het document der financiële experts tot een multilateraal betalingsstelsel in Europa te komen. De Nederlandse delegatie verklaarde met grote voldoening kennis te hebben genomen van de mededelingen van Sir Stafford Cripps en van mening te zijn dat - zo enigszins mogelijk - in het kader van de OECE met alle deelnemende landen tot een multilateraal betalingsstelsel moest worden gekomen. Minister Stikker bracht daarbij echter naar voren, dat, indien zulks door de omstandigheden voor enige landen onmogelijk zou zijn, dit de andere landen niet moest beletten om eventueel ook regionaal verder te gaan. Een dergelijke regionale groepering diende echter naar zijn mening aan twee voorwaarden te voldoen:

ten eerste moest zij open zijn voor alle overige deelnemende landen, en ten tweede zou een bevredigende regeling op monetair gebied moeten worden getroffen tussen het multilaterale betalingsstelsel van deze groep en de buiten de groep staande landen. Minister Stikker had hierbij in het bijzonder het oog op de relaties met de sterling-area.

De verdere behandeling van het interimrapport vergde weinig tijd. Het rapport is in principe aangenomen en zal in de Council op ambtelijk niveau worden afgehandeld. Evenals dit het vorig jaar het geval was zal een delegatie van de OECE, bestaande uit de voorzitter van de Council, de voorzitter van het Executive Committee, de Secretaris-Generaal en de presidenten van de belangrijkste commissies, zich naar Washington begeven om de

ECA bij de verdediging van dit rapport voor het Congres bij te staan.

Het resultaat van de besprekingen in de Consultative Group en de Council kan niet anders dan als zeer onbevredigend worden beschouwd. Hoewel door de financiële experts op het gebied van het multilaterale betalingsverkeer vooruitgang was gemaakt en over een aantal principes overeenstemming bestond, is men thans niet verder gekomen dan een aardig verhaaltje in het interimrapport om het Congres zoet te houden, terwijl de discussies tussen de financiële experts opnieuw zullen moeten beginnen. Wel is het de Nederlandse delegatie gelukt het door de financiële experts opgestelde document als uitgangspunt te nemen, maar men moet zich hier geen overdreven voorstellingen van maken, aangezien duidelijk gebleken is dat eigenlijk over geen enkel punt werkelijk overeenstemming bestaat. In het bijzonder bestaat er twijfel over de vraag of Engeland en de Scandinavische landen wel bereid zullen zijn goud of dollars in een multilateraal betalingsstelsel af te geven.

Ook op het gebied van de "liberalisation of trade" is weinig bereikt. Slechts een verhoging van het percentage van 50 % tot 60 % bleek mogelijk. Een verdere verhoging tot 75 % is aan zoveel voorwaarden verbonden, dat er m.i. niet op gerekend mag worden dat dit doel zal worden bereikt.

Van Amerikaanse zijde is men teleurgesteld. Alleen de benoeming van een "conciliateur politique" zag de heer Hoffman nog als een middel om het Congres zoet te houden. Het zal echter zeer de vraag zijn of dit voldoende zal blijken om een vermindering van het door de Amerikaanse Regering voorgestelde bedrag te vermijden.

Dit weinig bevredigende resultaat is voornamelijk een gevolg van de negatieve houding, die de Engelse delegatie in deze Council-vergadering heeft aangenomen. Het zou op zichzelf begrijpelijk zijn geweest, indien Sir Stafford Cripps in Parijs was gekomen met de mededeling, dat hij in verband met de verkiezingen op 23 Februari a.s. de toekomstige Engelse Regering niet op essentieële punten kon binden. Ernstiger is echter, dat Sir Stafford Cripps ondanks alle fraaie woorden, die hij gespr oken heeft, voor de scherpe waarnemer niet heeft kunnen verbergen, dat Engeland er eigelijk niet voor voelt mede te werken aan het nemen van maatregelen, die kunnen leiden tot een nadere economische coöperatie en integratie van de aan het Marshall-plan deelnemende landen. De voornaamste motieven daarvoor zijn m.i. ongetwijfeld dat de huidige Labour Regering iedere inmenging in de Engelse "planned economy" afwijst, terwijl voorts de banden met de Common Wealth zo sterk mogelijk worden aangehaald, ook wanneer dit ten detrimente gaat van de verhouding met Europa.

Van Amerikaanse zijde is men kennelijk teleurgesteld. Dit is uit verschillende interventies van de heer Hoffman wel gebleken. Opmerkelijk is echter, dat deze interventies steeds op bijna te vriendelijke wijze geschiedde. Men krijgt de indruk, dat de Amerikanen aarzelen bepaalde eisen tegenover de Engelsen door te zetten. Het is voor de Amerikaanse politiek een essentiële zaak, dat Engeland hulp ontvangt. Ongetwijfeld zal men in Amerika rekening moeten houden met een grote irritatie in de publieke opinie ten aanzien van het mislukken van de doelstellingen van het Marshall-plan voor zover het de Europese integratie betreft, maar het is zeer de vraag of deze irritatie zo ver zal gaan, dat Engeland onder zeer zware druk zal worden gezet gezet. Amerika heeft altijd gehoopt, dat Engeland de leiding in Europa zou nemen. Het ziet er echter niet naar uit, dat de Engelsen dit zelf inderdaad willen. De uitlatingen van Sir Stafford Cripps in persoonlijke gesprekken met Minister Stikker, dat hij liever geen dollar-hulp zou ontvangen dan nu toe te stemmen in een "payments scheme", waarvan hij de consequenties voor de sterling-area niet kon overzien, geven te denken.

Vanzelfsprekend is hierdoor de regionale groepering weer op de voorgrond gekomen. Dit bleek ook in een gesprek, dat de heer Harriman met Minister Stikker had, en waarbij hij aandrong op spoedige resultaten ten

aanzien

aanzien van de Finebel. Ook de Fransen hebben nu weer hoop gevat om de samenwerking met Italië en de Benelux-landen te doen slagen. Vóór het vertrek van de Nederlandse delegatie werd nog een bespreking gearrangeerd door Minister Petsche met zijn collega's van Italië en de Benelux-landen. Uiteindelijk bleken de andere Ministers reeds te zijn vertrokken, zodat alleen een onderhoud tussen de heer Petsche en Minister Stikker plaats vond. Men kwam overeen in principe 9 Februari een bijeenkomst van de Ministers der betrokken landen te organiseren, waarbij dan in hoofdzaak de deelneming van Duitsland en de tariefkwestie aan de orde zou worden gesteld. De financiële experts moesten inmiddels nagaan in hoeverre een "payments scheme" tussen de Finebel-partners zou kunnen functioneren.

Gezien het bovenstaande is het nodig dat de Nederlandse Regering op korte termijn thans haar standpunt bepaalt. Gezien de onbevredigende gang van zaken in de OECE zal het wel niet meer mogelijk zijn de Finebel niet tot stand te doen komen. Wij dienen echter - zoals reeds eerder gesteld - van de deelneming van Duitsland een conditio sine qua non te maken terwijl ook op het gebied van de tarieven belangrijke concessies moeten worden verkregen. In dit verband geloof ik, dat het aanbeveling verdient de tariefkwestie in twee etappes te spelen. Ten aanzien van het jaar 1950, waarin binnen de Finebel-groep 75 % van het handelsverkeer zal moeten worden vrijgegeven, zouden wij als eis moeten stellen, dat de prohibitieve tarieven tot een zodanig niveau worden verlaagd, dat import mogelijk is. Te zelfder tijd zou men moeten verlangen ,dat een studie wordt gemaakt op welke wijze een verdere vermindering van de te hoge Franse en Italiaanse tarieven mogelijk is, teneinde tot de op enkele uitzonderingen na volledige "liberalisation of trade" in het jaar 1951 te komen. Van Ned. zijde moet duidelijk gesteld worden dat voor Nederland een dergelijke volledige liberalisatie slechts sprake kan zijn bij een verlaging van de hoge tarieven van Frankryk en Italië. Ik verwacht dat dit punt tot de grootste moeilijkheden zal leiden. De noodzaak van de Duitse deelneming zien de Fransen wel in. Ook de Italianen zijn daar vóór, en zoals de Italiaanse gedelegeerde mij vertrouwelijk mededeelde, heeft men Frankrijk hierin alleen gesteund uit politieke overwegingen. Het gaat de Fransen echter voornamelijk om de wijze, waarop de zaak gepresenteerd wordt. Ik verwacht, dat zij ons zullen voorstellen eerst een Conventie onderling te sluiten en deze aan de OECE voor te leggen met een uitnodiging aan alle landen om zich hierbij aan te sluiten op de condities die in deze Conventie zijn vervat. Mocht Duitsland naast andere landen daarop in willen gaan, dan zal men uiteindelijk wel geen bzwaar maken. Wij zullen neder onder de ogen moeten zien of wij op een dergelijke procedure kunnen ingaan, maar wij dienen m.i. tegenover de Fransen duidelijk te stellen, dat een door de Beneluxlanden, Italië en Frankrijk afgesloten Conventie skechts in werking kan treden, wanneer Duitsland daaraan meedoet.
Verder geloof ik, dat wij naar voren moeten brengen, dat een dergelijke "Groupement Régional" alleen reden van bestaan heeft als zij beduidend verder gaat op het gebied van de economische integratie dan in de OECE het geval is. Mocht dus in het kader van de OECE toch een multilateraal betalingsstelsel tot stand komen, dan dient op dat gebied de samenwerking in Finebel-verband op te houden. Dit geldt evenzeer voor de "liberalisation of trade".

Zodra in de OECE het besluit valt om de 75 % onvoorwaardelijk vrij te geven dan moet ook op dit punt de verdere samenwerking tussen de Finebel-partners opgaan in het groter verband van de OECE. Wij dienen de Finebel te beschouwen als een gangmaker voor de OECE, die weer verdwijnt als de OECE zelf verder gekomen is.

Ik geloof dat wij deze gedachte in de Conferentie openlijk naar voren moeten brengen, teneinde te vermijden, dat de andere landen gaan denken dat wij onze krachten voortaan uitsluitend wijden aan de Finebel en niet meer aan de OECE. Gezien de belangen die wij hebben ten aanzien van onze relaties met de sterling-area, zou dit een verkeerde politiek zijn.

Aan

Aan de andere kant is het echter ook niet mogelijk steeds maar weer te wachten tot het Verenigd Koninkrijk bereid is tot verdere stappen op het gebied van de economische samenwerking. Ik ben ervan overtuigd, dat alleen indien door andere landen nauwer samengewerkt wordt, Engeland gedwongen zal worden daaraan mee te doen.

De Nederlandse positie kan mijns inziens het beste gediend worden door mede te werken aan een regionale groepering, mits men deze open stelt voor alle overige deelnemende landen en op monetair gebied een brug slaat met de sterling-area.

6 Februari 1950.

S-11-208-50-2-'50

STATEMENT OF THE NETHERLANDS DELEGATION.

I believe that the proposal, made by our French colleagé is a most constructive one, which I would like to support.

If we want to create the one single European market, which we discussed at length at the last meeting of the Council we must indeed not stop at the point which we have now reached, but we will have to make further progress.

Every further step, however, will be increasingly difficult and that is why we will have to create at the same time the conditions which will have to exist, if liberalisation of trade is to promote the object we have in view, rather than to cause confusion.

That object, in my opinion, should be the creation of a European market in which goods and services can move freely.

The removal of quantitative restrictions to imports is of course an essential element, But there are other elements as well, for which I believe the time has now come to take them fully into account.

Tariff barriers should not be allowed to replace the quantitative restrictions, which are abolished. From now on the increase of tariffs above the levels now in existence should therefor be excluded. At the same time, however, we should try to find methods to decrease existing tariffrates, to such a level that a fair competition of European producers, both agricultural and industrial, in the markets of the other participating countries, is made possible.

There are certainly dangers and international complications, which obviously must be avoided. The gradual and co-ordinated lowering of tariff barriers in intra-european trade is, however, a subject which should be examined, and which could be a further important contribution to european solidarity, if our American friends were prepared not to claim the advantage, which the participating countries would eventually concede to each other.

A thorough examination of this problem seems now to be opportune.

A further condition, would be an energetic drive towards the liberalisation of invisible transactions. In particular in the field of transportservices the word liberalisation is often - and I am afraid some times deliberately - misunderstood. Liberalisation of transportservices does in my mind not have a technical finantial meaning. It means, that fair competition in the field of transportservices must be restored in the same way as it is being resotred in the field of international trade.

No significant progress has been made along these lines since the Councildecision of July 4th.

Since for some of the participating countries international transport (rail - road - and inland waterways) is at least as important as international trade, our efforts would be seriously unbalanced, if not concurrently with trade liberalisation an increasing degree of free competition in the transportfield were adopted.

In supporting therefor whole heartedly the French proposal, I must ask the attention of my colleagues for the importance I attache to the two additional points which I have just raised and for which we should also try to find a solution.

Paris, 24th January 1950.

S-11-198-50-2-'50

O.E.C.E. SERVICE DE PRESSE

Paris, le 31 Janvier 1950.

TEXTE DE LA DECLARATION DE M. VAN ZEELAND
AU CONSEIL DE L' O.E.C.E.

Ainsi que vous le savez, le Groupe Consultatif s'efforce depuis de longs mois déjà, de faire à l'intention du Conseil une suggestion qui permettrait de renforcer l'action politique de l'Organisation.

Il cherchait une personalité de premier plan, qui pût consacrer tout ou partie de son temps à promouvoir l'exécution des directives générales du Conseil, en remplissant des fonctions de "conciliateur politique".

Nous avons appris avec plaisir que M.STIKKER était disposé à accepter ce rôle. Il est entendu qu'il garde ses hautes fonctions de Ministre des Affaires Etrangères dans son pays. Mais il a exprimé l'intentior de diviser son temps en deux, et d'en consacrer la partie la plus importante à sa tâche de "conciliateur politique". Il se propose de venir régulièremer à Paris, au siège de l'Organisation, et de se rendre, suivant les circonstances, dans les divers pays où sa présence pourrait servir les buts poursuivis.

Fort d'un avis unanime exprimé par le Groupe Consultatif, j'ai l'honneur de proposer au Conseil d'approuver la méthode de travail que je viens d'indiquer, et de prier M.STIKKER de commencer ses efforts sans délai.

Les Services nécessaires de Secrétariat seront mis à sa disposition par l'Organisation, qui prendra également à sa charge l'indemnisation de ses frais de voyages et de séjour.

S-11-500-50-2-'50

ORGANISATION EUROPEENNE
DE COOPERATION ECONOMIQUE

RESTRICTED

Paris, le 31 janvier 1950

C(50) 34 (Final)

CONSEIL

DECISION DU CONSEIL

SUR LA LIBERATION DES ECHANGES INTRA-EUROPEENS

(Prise par le Conseil au cours de sa 86e séance, le 31 janvier 1950)

Le Conseil

Vu le paragraphe 1 de la Décision du Conseil du 4 juillet 1949 (Document C(49)88(Final)) sur la libération des échanges intra-européens,

Vu la Section I de la Décision du Conseil du 2 novembre 1949 (Document C(49)181(Final)) relative à de nouvelles mesures de coopération,

DECIDE :

1. L'application des mesures prévues aux paragraphes suivants est subordonnée à la mise en vigueur d'un système de paiements intra-européens satisfaisant, permettant le tranfert multilatéral des monnaies des pays membres.

2. Les pays membres s'assignent comme objectif d'abolir, au plus tard dès la mise en vigueur d'un tel système de paiements, les restrictions quantitatives sur 60% au moins de leurs importations privées en provenance des autres pays membres pris dans leur ensemble, en considérant séparément le secteur des denrées alimentaires et des produits d'alimentation animale, celui des matières premières et celui des produits manufacturés.

3. Le Conseil décidera, aussitôt que possible, après le 30 juin 1950, quels nouveaux progrès les pays participants devraient réaliser au cours de 1950 en vue de libérer 75% de leurs importations du secteur privé en provenance des autres pays participants pris dans leur ensemble.

Cette décision sera prise en tenant compte des conditions qui prévaudront alors, y compris les résultats obtenus en ce qui concerne la suppression des pratiques qui peuvent porter préjudice à la libre concurrence entre les pays européens.

En tout état de cause, il devra être donné justification des contingents existant encore après le 31 décembre 1950.

4. En vue de réaliser les nouveaux progrès envisagés au paragraphe 3 ci-dessus, l'Organisation prendra les mesures nécessaires pour que, dès que l'objectif visé au paragraphe 2 ci-dessus sera atteint, des négociations aient lieu entre les pays membres au sujet des restrictions quantitatives qui auront été maintenues et dont l'abolition progressive se poursuivra conformément à la décision du Conseil du 4 juillet 1949.

Au cours de ces négociations, les pays membres devront tenir compte des recommandations suivantes :

a) Cette nouvelle étape de libération pourra être mise à profit en vue d'harmoniser les listes de libération des pays membres. Il est important que, dans toute la mesure du possible, les producteurs des diverses branches, qui auraient à soutenir la concurrence étrangère sur leur propre marché, se voient ouvrir en même temps le marché des autres pays membres. En outre, cet effort d'harmonisation pourrait s'inspirer des études par catégories de produits qui devraient être entreprises et poursuivies sans délai par l'Organisation.

b) Pour préparer progressivement les mesures de libération à intervenir au cours de l'année 1950, les pays membres pourraient procéder dans l'intervalle à un élargissement des contingents existants.

c) En ce qui concerne les transactions invisibles, elles feront l'objet de mesures de libération conformément aux dispositions de l'annexe ci-jointe.

d) En outre, la poursuite de l'effort de libération des transactions invisibles, ainsi que des transferts qui en découlent, et dont le lien avec la libération des échanges est reconnu, devra faire l'objet d'une recommandation du Conseil avant le 31 mars 1950.

5. Si un pays membre quelconque estime que les mesures prises par un autre pays membre en application des paragraphes ci-dessus sont mises en échec par des tarifs douaniers ou des dispositions intérieures susceptibles de limiter la possibilité pour les importateurs privés de se procurer les produits libérés, le premier pays peut demander à l'Organisation de décider s'il convient ou non de faire entrer les marchandises visées par ces dispositions dans le calcul du pourcentage de libération.

6. a) Il est reconnu que, à mesure que se poursuivra l'élimination des restrictions quantitatives, les possibilités de réaliser de nouveaux progrès dans cette voie risqueront d'être de plus en plus compromises par l'existence de droits d'importation excessifs.

b) S'il apparaissait qu'un pays membre se voyait refuser le bénéfice d'une mesure de libération prise conformément aux paragraphes 3 et 4 ci-dessus, par suite de l'existence d'un droit de douane excessif, le pays membre ainsi lésé pourrait demander justification du maintien de ce droit comme s'il s'agissait du maintien d'un contingent.

c) Il est donc convenu qu'il faudra examiner dans quelle mesure les tarifs existants et la politique tarifaire actuelle des pays participants compromettent ou risquent de compromettre les mesures de libération déjà prises.

Le Comité Exécutif est chargé d'examiner par quel organisme et selon quelle méthode cet examen peut être effectué dans les meilleures conditions, et de faire rapport au Conseil, à ce sujet , avant le 31 mars 1950.

7. Au cas où la suppression des restrictions quantitatives provoquerait de graves troubles économiques dans un des pays membres, le Gouvernement de ce pays serait en droit de modifier le régime convenu. Toutefois, il devrait faire connaître auparavent aux membres intéressés et à l'Organisation les modifications qu'il envisage. Des consultations devraient intervenir soit entre les membres intéressés, soit au sein de l'Organisation afin d'examiner si d'autres mesures ne pourraient pas être prises pour faire face à la situation.

8. Les pays membres devraient confronter leurs politiques financière, économique, sociale et tarifaire et leur politique d'investissement en vue de leur apporter le degré d'harmonie qui peut apparaître nécessaire à la réalisation d'ententes économiques et monétaires plus étroites entre eux. En raison des délais qu'exigeront de tels efforts d'harmonisation, il est recommandé de les entreprendre dès maintenant et de les poursuivre parallèlement aux mesures de libération des échanges prévues pour 1950.

ANNEXE

LIBERATION DES TRANSACTIONS INVISIBLES

A titre de première mesure permettant de progresser dans leurs rapports réciproques vers la liberté complète des transactions et des transferts, les Pays membres devront:

1) établir un standstill dans l'introduction de nouvelles restrictions, tant pour les transferts que pour les transactions proprement dites, en ce qui concerne les transactions invisibles courantes;

2) abolir toutes restrictions aux transactions invisibles courantes liées au mouvement des marchandises dont l'importation est libre de toute restriction quantitative, en application des décisions du Conseil en matière de libération des échanges intra-européens;

3) atténuer le plus possible les restrictions mises actuellement aux autres transactions invisibles courantes, pour autant que cela soit sans danger pour les balances de paiements;

4) faire un rapport périodique à l'Organisation sur les mesures de libération qu'ils ont prises, en accord avec le paragraphe 2 ci-dessus.

8-11-199-50-2-'50